

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: L. V. T.
zastoupený obecným zmocněncem Ing. V. V. T.
bytem K. 1051/28, P.

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2018, č. j. MV-88244-9/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 4. 2015, č. j. OAM-43100-30/DP-2014, a toto rozhodnutí potvrdila. Napadeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně výrokem I. zamítl žádost žalobce

o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, podanou dne 6. 11. 2014, a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) neprodloužil, neboť žalobce neplní účel povoleného dlouhodobého pobytu. Výrokem II. správní orgán prvního stupně podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců žádost žalobce zamítl a platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu účastníka řízení na území.

2. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že z výsledku žalobce vyplynulo, že po celou dobu svého pobytu vykonává práci pro sdružení podnikatelů, kdy však se *de facto* jedná o závislou práci, nikoliv o podnikání na základě živnostenského oprávnění. Správní orgán prvního stupně tak správně dospěl k závěru, že žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí neplní požadovaný účel podnikání. Jelikož po celou dobu platnosti předchozího pobytového oprávnění nevykonával fakticky podnikání, ale vykonával závislou činnost v rozporu se zákonem o zaměstnanosti, neboť neměl vydané povolení k zaměstnání od úřadu práce, jednalo se současně o závažnou překážku v pobytu. Komise dospěla k závěru, že zákonná ustanovení byla v daném případě použita v souladu s právními předpisy a plně odpovídají zjištěnému skutkovému stavu. Žalované je též z úřední činnosti známo, že Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj dne vydal 15. 1. 2014 rozhodnutí č. j. 10702/9.30/13/14.3-RZ, kterým byla panu JUDr. E. P. uložena pokuta z důvodu, že se při své podnikatelské činnosti dopustil správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kdy umožnil výkon nelegální práce na pracovišti Vodňanská drůbež, a.s. na adrese Chrlická 522, Modřice celkem 23 cizincům vietnamské státní příslušnosti, kdy se jednalo o výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztahy. Proti rozhodnutí bylo podáno odvolání, které bylo Státním úřadem inspekce práce zamítnuto. Proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014-73, publikovaném pod č. 3553/2017 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), žalobu zamítl. Proti rozsudku byla podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který ji rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53, zamítl. Rozsudek Nejvyššího správního soudu řešil mimo jiné výkon závislé práce občany vietnamské státní příslušnosti v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s., kde pracoval mimo jiné i žalobce, a taktéž byl ve sdružení osob, které zastupoval pan JUDr. E. P. Z tohoto rozsudku vyplynul závěr, že není možné ze smlouvy o sdružení automaticky vyvodit, že se jedná o nezávislou práci, neboť je nutné se zabývat faktickou povahou cizinci vykonávané práce. Po posouzení spisového materiálu se žalovaná ztotožnila s výrokem napadeného rozhodnutí, kdy bylo prokázáno, že žalobce fakticky neplnil účel dlouhodobého pobytu podnikání, neboť vykonával závislou činnost bez příslušného povolení k zaměstnání. Správní orgán prvního stupně podle žalované dostatečně posoudil i otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a aby žalované uložil povinnost zaplatit mu náhradu nákladů řízení.
4. Předně žalobce uvedl, že důvodem pro zamítnutí žádosti bylo neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu a zjištění jiné závažné překážky pobytu účastníka řízení na řízení. Co se týče nesprávnosti posouzení výkonu činnosti v rámci sdružení jako závislé práce, žalobce odkázal na argumentaci uvedenou v odvolání.
5. Žalobce namítal, že jeho žádost byla zamítnuta ryze na základě právního hodnocení vykonávané činnosti v rámci sdružení a neurčitěho pojmu „jiná závažná překážka“, jehož interpretace je ponechána správnímu orgánu. Dle žalobce skutkový stav projednávané věci vůbec nelze podřadit pod tento zákonný pojem. Již ze systematického členění ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že jinou závažnou překážkou se má na mysli ochrana zcela fundamentálních politických zájmů státu, když tento pojem spadá do kategorie pojmů jako „ochrana bezpečnosti státu“, „veřejný pořádek“, „veřejná bezpečnost“ atp. Ostatně takto uvedené pojmy chápou také všechny zákony České republiky, kdy postačuje poukázat např. na § 11 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem; na § 2, § 5 a § 15 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky; nebo na § 2 a § 3 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. Pod uvedené pojmy tedy spadají oblasti ochrany základů ústavního zřízení České republiky, resp. ochrany všeobecné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. K tomu žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publikované pod č. 2420/2011 Sb. NSS, dle něhož narušení veřejného pořádku musí spočívat na takovém jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce má za to, že jím realizované nesamostatné podnikání není tím nejzávažnějším jednáním, které lze pod tyto pojmy podřadit.
6. Žalobce zdůraznil, že v případě neplnění účelu pobytu musí být skutkový stav každého konkrétního případu právně hodnocen, přičemž na správní orgány jsou kladeny požadavky předvídatelnosti a konzistence rozhodování. Posuzování skutku, k němuž došlo v minulosti, prizmatem „současného“ právního názoru, jenž se v čase vyvíjí, odporuje zásadě zákazu retroaktivity a zásadně narušuje právní jistotu adresátů právní normy. Žalobce rovněž poukázal na rozkolísanost hodnocení výkonu podnikatelské činnosti v rámci sdružení ze strany správních orgánů, kdy v obdobných skutkových případech není činnost v rámci sdružení podnikatelů hodnocena jako závislá práce (viz dřívější rozhodnutí žalované ze dne 9. 6. 2016, č. j. MV-86533-13/SO-2012, ze dne 4. 10. 2014, č. j. MV-31245-9/SO-2014, a ze dne 20. 1. 2017, č. j. MV-149298-4/SO-2016). Pokud ani správní orgány nemají jasno v tom, co je a není podnikáním, nelze vyžadovat po cizinci žádajícím o prodloužení pobytového oprávnění, aby požadavku, který není jednoznačný, vyhověl. Žalobce má za to, že nelze sankcionovat (neudělit pobyt) za něco, čeho se objektivně nebylo možné vyvarovat.
7. Ve zbývajících částech relativně rozsáhlé žaloby žalobce namítal, že závěry správních orgánů obou stupňů jsou pouze právními hodnoceními a že jsou v příkrém rozporu s fakty, které následně rozebírá. Poukázal na rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 3. 3. 2015, č. j. 530/9.30/15-11, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku podle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého

se měl dopustit S. M., ačkoli tato osoba vykonávala stejnou nebo podobnou činnost v rámci sdružení podnikatelů založeného smlouvou ze dne 2. 1. 2007 jako žalobce. Namítal, že s ním osobně inspektorát práce nikdy nevedl žádné řízení ani neexistuje žádné rozhodnutí o tom, že by se dopustil výkonu nelegální práce. Žalobce se nenachází ani mezi osobami, kterým měl podle rozhodnutí oblastního inspektorátu práce JUDr. E. P. umožnit výkon nelegální práce. Podle žalobce není přípustné, aby žalovaná toto rozhodnutí vztahovala i na další účastníky sdružení podnikatelů fakturující společnosti Vodňanská drůbež, a.s. v letech 2008 a pozdějších. Správní orgány navíc postupovaly selektivně, když některým osobám prodloužení pobytu udělily a některé žádosti zamítly, ačkoli se jedná o stejný či podobný skutkový a právní stav.

8. Žalobce dále poukázal na článek „Švarcsystém v judikatuře Nejvyššího správního soudu“ zveřejněný v Bulletinu Komory daňových poradců č. 4/2014, k němuž uvedl, že úvahy o samostatnosti podnikatele bez ohledu na zájmy jeho zákazníků, obchodních partnerů nebo dalších subjektů jsou odtržené od praktického života.
9. Žalobce namítal, že dle smlouvy o sdružení byl JUDr. P. pověřen jednáním v přímém zastoupení účastníků sdružení, jakožto osob samostatně výdělečně činných. S odkazem na znění zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), popř. „starého“ občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník), namítal, že společnost nemá právní subjektivitu, a proto nemůže v právních vztazích vystupovat svým jménem. Ekonomická činnost se tedy může provádět pouze jménem konkrétních společníků podnikajících společně na základě společenské smlouvy. Skutečnost, že žalobce vykonává činnost samostatně, vyplývá i např. z toho, že byl od 1. 10. 2008 do 25. 5. 2016 registrován jako plátce DPH, že podával přiznání k dani z příjmů fyzických osob, nebo že mu jako osobě samostatně výdělečně činné vystavovala správa sociálního zabezpečení vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění. Žalobce má za to, že není možné stejnou činnost posuzovat jinak z hlediska daňového, sociálního zabezpečení, výkonu živnostenského oprávnění, a jinak na úseku zaměstnanosti a orgány pobytovými. Pobytové orgány kromě toho stejnou činnost dlouhodobě posuzovaly jako činnost osob samostatně výdělečně činných. Jako příklad žalobce uvedl seznam osob, kterým byla živnostenským úřadem prodloužena platnost živnostenského oprávnění, které musí být podloženo prodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, popř. udělením trvalého pobytu. Žalobce namítal, že některým z účastníků sdružení a společníků společnosti Servis Group byl prodloužen dlouhodobý či trvalý pobyt, a některým nikoliv, ačkoli právní a skutkový stav je u všech stejný.
10. Dále žalobce poukázal na protokol Oblastního inspektorátu pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 6. 8. 2010, ze kterého vyplývá, že oblastní inspektorát práce posuzoval činnost účastníků sdružení v provozovně společnosti Vodňanská drůbež jako samostatnou ekonomickou činnost osob samostatně výdělečně činných. Pokud správní orgány v napadeném rozhodnutí uvedly, že žalobce neplní účel pobytu, jelikož vykonává závislou práci namísto samostatné výdělečné činnosti, a pokud výkon závislé práce je nelegální prací a výkon nelegální práce přestupkem podle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, správní orgány presumovaly spáchání přestupku, což je ve smyslu § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nepřípustné. Hodnocení jeho činnosti správními orgány je podle názoru žalobce v rozporu s rozhodnutími jiných orgánů veřejné moci (živnostenský úřad, správce daně, správa sociálního zabezpečení...), ze kterých jednoznačně plyne, že žalobce provozoval samostatnou výdělečnou činnost.

III. Vyjádření žalované k žalobě

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a uvedla, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalovanou dostatečně přezkoumán. Předně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, ve kterém se soud zabýval výkladem pojmu „jiná závažná překážka“ a rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53, ve kterém soud řešil výkon závislé práce občany vietnamské státní příslušnosti v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s., kde pracoval i žalobce, a taktéž byl ve sdružení osob, které zastupoval JUDr. E. P. Dle tohoto rozsudku nelze ze smlouvy o sdružení automaticky vyvodit, že se jedná o nezávislou práci, neboť je nutné se zabývat faktickou povahou cizinci vykonávané práce. Komise taktéž poukázala na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 4. 2018, č. j. 50 A 68/2017-29, který řešil stejný případ. Pokud žalobce poukazoval na dřívější rozhodnutí žalované v případech, které jsou podle něho shodné, ale v nichž bylo rozhodnuto odlišně, žalovaná uvedla, že každý případ je individuální, obzvláště v řízeních, kdy je prováděn výslech účastníka řízení. Komise dále uvedla, že s ohledem na délku odvolacího řízení vyzvala žalobce k vyjádření k aktuálnímu stavu řízení, na základě čehož žalobce uvedl, že pobývá na území ČR od roku 2008, neměl problémy se zákony a má splněny všechny podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Neproloužení pobytového oprávnění bude velkým zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná k tomu uvedla, že z vyjádření žalobce nevyplývá jiný skutkový stav, nežli byl již dříve zjištěn správním orgánem prvního stupně, žalobcem ani nebylo tvrzeno, že by změnil svou dosud vykonávanou činnost. Tvrzený zásah však nebyl nijak konkretizován a samotná délka pobytu na území nemůže způsobit sama o sobě nepřiměřenost. Žalovaná z Cizineckého informačního systému zjistila, že žalobce je stále svobodný, bezdětný a na území bydlí v podnájmu. Ze správního spisu nevyplývá ani žádná jiná podstatná skutečnost, která by mohla mít za důsledek nepřiměřenost rozhodnutí. Žalobce v žalobě cituje, komentuje a parafrázuje různé rozsudky soudů, názory odborníka a zákony, kdy často neuvádí žádnou námitku vůči napadenému rozhodnutí. Žalovaná se obdobným velmi rozsáhlým odvoláním zabývala v napadeném rozhodnutí, na které plně odkázala.
12. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

13. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**
14. V projednávaném případě je předmětem řízení rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná).
15. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahují obdobně.

16. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
17. Podle § 37 v odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Podle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
18. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
19. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 6. 11. 2014 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a zákona o pobytu cizinců vydaného za účelem podnikání. Z Cizineckého informačního systému správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce na území České republiky pobýval ode dne 5. 5. 2008, nejprve na základě víza k pobytu nad 90 dnů uděleného za účelem podnikání, poté na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za týmž účelem. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu byla žalobci prodloužena do 1. 12. 2012 a následně do 1. 12. 2014. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci vydáno jako osobě podnikající na základě živnostenského oprávnění.
20. Za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tj. za účelem zjištění, jaká činnost je zdrojem příjmu žalobce a zda tento na území podnikal a podniká, předvolal správní orgán prvního stupně žalobce k výslechu na den 23. 3. 2015. V průběhu výslechu žalobce uvedl, že od začátku svého příjezdu, tj. sedm let dělá ve Vodňanské drůbeži v Modřicích, vedle Olympie. Svou výdělečnou činnost popsal tak, že pracuje na porážce drůbeže – zavěšuje kuřata na háky, jedná se o linku, opakující se činnost. Žalobce uvedl, že nikdy neměl žádné jiné zakázky a pracoval vždy jen ve Vodňanské drůbeži. Pracuje od pondělí do pátku, osm hodin denně, na směnný provoz. Docházka je evidována čipovou kartou, která slouží k označení příchodu a odchodu, a taky se s ní žalobce dostane přímo na dílnu, kde pracuje. Uvedl, že práce je pořád stejná a není tak nutné, aby mu někdo říkal, co má dělat. Když nastoupil, tak přišel s jedním Čechem (jmenoval se pan P.) a ten mu řekl, jaká bude jeho práce a jak má pracovat. Pokud chce žalobce volno, vezme si volno, omezené to je asi na 20 dní v roce. Neví, kdo volno omezil, domnívá se, že je to dle „zákona o práci“. Uvedl, že odměnu dostává za vykonanou práci každý měsíc na účet, a to podle odpracovaných hodin (na hodinu má 135 Kč), peníze mu posílá pan doktor P. Za měsíc si vydělá 20 000 Kč. Žalobce dále uvedl, že na finanční úřad nechodí, účetnictví jemu a ostatním vede pan doktor P., základ daně z příjmu si nepamatuje a daň údajně žádnou neplatil. Pro doplnění uvedl, že nemá a nikdy mu nebylo vydáno povolení k zaměstnání. Žalobce je členem sdružení podnikatelů s názvem Servis Group, neví přesně co to je za sdružení, kolik má členů, ale ví, že na dílně s ním pracuje kolem 20 lidí, kteří patří pod sdružení, všichni mají být podnikatelé. Uvedl, že nepodepisoval žádný dokument, aby se stal členem sdružení, nemá žádnou funkci ve sdružení. Na dotaz, zda pro sdružení něco

vykonává, uvedl, že tomu nerozumí, že tam pracuje s ostatními a každý má svou práci. Vstupoval do sdružení z důvodu, že potřeboval práci a vydělávat peníze. Výhody to má takové, že má práci a vydělává peníze, o aktivity sdružení se nezajímá. Zisky ani zakázky sdružení nezná. Existují schůze sdružení, ale žalobce se jich neúčastní, chodí jen do práce a nic jiného ho nezajímá.

21. Na základě zjištěných skutečností dospěly správní orgány obou stupňů shodně k závěru, že žalobce neplní účel, pro který mu byl povolen pobyt, a že rovněž byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území České republiky, jelikož žalobce neplnil účel předchozího povoleného pobytu po převážnou část tohoto pobytu, když vykonával závislou práci a nepodnikal. S těmito závěry správních orgánů se krajský soud ztotožňuje.
22. Předně je nutno k námitkám žalobce poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50), dle které nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje tzv. jinou závažnou překážku pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j), věty druhé zákona o pobytu cizinců, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu v § 44a odst. 3 téhož zákona. V případě jiné závažné překážky pobytu se tedy nemusí jednat pouze o závažné okolnosti ohrožující svou povahou „fundamentální politické zájmy státu“. V návaznosti na to tedy není relevantní ani odkaz žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“.
23. V dané věci zároveň není sporu o tom, že dlouhodobý pobyt nelze prodloužit, neplní-li cizinec na území účel, pro který mu bylo povolení k pobytu uděleno [srov. výše citované znění § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 44a odst. 3 a § 35 odst. 3, téhož zákona]. Správní orgány přitom v posuzovaném případě aplikovaly jak § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tak § 37 odst. 1 písm. b) tohoto zákona.
24. Pro oba uvedené případy přitom platí, že konkrétní účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být reálně naplněn. Z hlediska posouzení, zda cizinec podmínku plnění účelu pobytu porušil, je nutné hodnotit konkrétní skutkové okolnosti toho kterého případu – zejména rozsah období, po které nebyl účel pobytu plněn, jakož i důvody tohoto neplnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29). Za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince je pak třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (srov. např. rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35). V daném případě z hlediska hodnocení rozsahu období, po které neměl být účel pobytu žalobce plněn, nelze správním orgánům nic vytýkat, jelikož ze zjištění správních orgánů vyplynulo, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu minimálně během celého předchozího povoleného pobytu do doby rozhodování správního orgánu prvního stupně. Celou dobu pobytu lze tedy nepochybně považovat za většinovou dobu, po kterou žalobce účel pobytu neplnil.
25. K vlastním důvodům neplnění účelu pobytu krajský soud uvádí, že podnikání, jak vyplývá z § 420 občanského zákoníku, je výdělečnou činností vykonávanou samostatně živnostenským nebo jiným obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně a za

účelem dosažení zisku. Podle dřívější úpravy obsažené v zákoně č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, se podnikáním rovněž rozuměla soustavná činnost prováděná podnikatelem vlastním jménem na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Živností dle § 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenský zákon, ve znění pozdějších předpisů, se rozumí soustavná činnost provozována samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem.

26. Aby tedy mohla být činnost pokládána za podnikání, resp. živnost, je třeba ve smyslu výše uvedených ustanovení kumulativního naplnění všech pojmových znaků. Prvním z pojmových znaků činnosti, má-li být tato podnikáním (živností), je její soustavnost. Z obsahu správního spisu (výpis z živnostenského rejstříku, přehled plateb na důchodové pojištění, výslech účastníka řízení) vyplývá, že žalobce vykonával popsanou výdělečnou činnost soustavně. Žalobce vykonává předmětnou činnost již od roku 2008 a jiné výdělečné činnosti se nevěnuje.
27. Dalším pojmovým znakem podnikání je samostatnost činnosti prováděné podnikatelem. Krajský soud má ve shodě se správními orgány obou stupňů za to, že tento znak nebyl v případě žalobce naplněn. Činnost žalobce, kterou při výslechu popsal, spočívala ve zpracování drůbeže v Modřicích v provozovně tamních drůbežářských závodů, konkrétně v navěšování drůbeže na háky. Žalobce neměl povědomí o tom, na čí objednávku drůbež zpracovává, jak sdružení plní objednávky apod. Žalobce měl povědomí pouze o tom, co on sám má dělat, kde a za kolik, z čehož vyplývá, že jeho účast ve sdružení (společnosti) je pouze formální bez skutečné vůle vědomě přispět vlastní činností k naplnění jeho cílů, kterým je bezesporu hospodářský zisk. Žalobce svou činností sleduje pouze svůj vlastní výdělek. Jak správně uvedl správní orgán prvního stupně, povědomí žalobce o vykonávané činnosti je zúženo na akceptaci podmínek výkonu této činnosti (finančních, časových, provozních), které žalobce sám neurčil ani se na nich nedohodl. Žalobce prakticky nerozhoduje o tom, jakou konkrétní činnost bude vykonávat. Jde-li o vztah mezi žalobcem a vedením sdružení (nyní společnosti), ať je reprezentováno JUDr. P. nebo jinou osobou, je zřejmé, že jde o vztah závislosti, kdy žalobce sám nerozhoduje o tom, kdy se jaká zakázka bude vykonávat, je závislý na tom, jaká práce je jemu a ostatním spolupracovníkům přidělena. Činnost žalobce tedy postrádá rys samostatnosti, který je jedním z pojmových znaků živnosti a obecně podnikání.
28. Z uvedeného vyplývá, že „podnikatelská“ činnost žalobce neměla znaky samostatné výdělečné činnosti, ale znaky závislé práce. Činnost, kterou žalobce popsal, vykonává sice osobně, ovšem nikoliv dle vlastní vůle, ale dle pokynů třetí osoby, v přesně ohraničeném čase. Tuto činnost vykonává nikoli v místě svého podnikání, ale v provozovně drůbežářských závodů v Modřicích. Žalobce je za vykonávanou činnost odměňován prostřednictvím JUDr. P., přičemž odměnu dostává měsíčně na účet. Odměna se odvíjí od odpracované doby, nikoliv podle odvedených výstupů, resp. odvedeného díla. Sám žalobce o své práci nerozhoduje, práce spočívá v soustavném výkonu jedné rutinní činnosti (navěšování kuřat na háky), která mu byla zadána při zaučení JUDr. P. Činnost žalobce je součástí procesu zpracování drůbeže, na němž se podílí více osob. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce nevykonával činnost samostatně a na svou zodpovědnost, ale v podřízeném postavení vůči panu JUDr. P.
29. Pokud tedy v daném případě správní orgány obou stupňů uzavřely, že činnost žalobce v rámci sdružení (později společnosti) vykazovala znaky závislé práce, i s tímto

hodnocením se krajský soud ztotožňuje. Vymezením znaků závislé práce se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaném pod č. 3027/2014 Sb. NSS. V tomto rozsudku soud vymezil znaky, které musejí být naplněny, aby bylo možno hovořit o závislé práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Těmito znaky jsou: 1. soustavnost, 2. osobní výkon práce a 3. vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem (kdy je práce vykonávána jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů). Nejvyšší správní soud konstatoval, že „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu“.

30. Naplněním shora popsaných znaků se pak přímo v případě nyní posuzovaného sdružení podnikatelů, v jehož rámci žalobce vykonával svou činnost, ve věci žalobce JUDr. E. P. (zmocněnce žalobce ve správním řízení) proti Státnímu úřadu inspekce práce zabýval Krajský soud v Brně v již výše zmíněném rozsudku ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014-73. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu JUDr. E. P. proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. 5. 2014, č. j. 918/1.30/14/14.3, jímž tento rozhodl o odvolání směřujícím proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 15. 1. 2014, č. j. 10702/9.30/13/14.3-RZ, kterým byla JUDr. E. P. uložena pokuta ve výši 7 300 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákon o zaměstnanosti. Tohoto správního deliktu se JUDr. E. P. dopustil tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak je definována v § 5 písm. e) bod 1. a 2. zákona o zaměstnanosti, když umožnil kontrolovaného dne 17. 7. 2012 na pracovišti v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s., na adrese Chrlická 522, Modřice, specifikovaným 23 fyzickým osobám, cizincům vietnamské státní příslušnosti výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztahy, čímž porušil ustanovení § 3 zákoníku práce, a bez povolení k zaměstnání, čímž porušil § 89 zákona o zaměstnanosti.
31. Krajský soud v citovaném rozsudku mimo jiné konstatoval, že „[c]o se týká předmětné smlouvy o sdružení založeného dne 2. 1. 2007, kterou kromě žalobce uzavřelo dle jejího úplného znění založeného v kontrolním spise dalších zhruba 270 osob (a k níž přistoupily i další osoby), a to z drtivé většiny cizinců, z nichž opět naprostou většinu tvoří cizinci vietnamské a ukrajinské státní příslušnosti, nelze bez dalšího dovozovat její neplatnost nebo že snad obecně představuje obcházení zákona apod.; ve vztahu k posuzované problematice je však třeba ji posuzovat nikoli jako rozhodující, nýbrž pouze „podpůrný faktor“, a to v tom smyslu, že rozhodná je povaha činnosti (práce), kterou uvedení cizinci v daném případě vykonávali, a role žalobce v této záležitosti. Podobně jako správní orgány či soudy v obdobných případech posuzují nikoli to, zda ta která práce je formálně deklarována jako např. smlouva o dílo, je třeba i v tomto případě posuzovat primárně povahu vykonávané práce a v této souvislosti to, zda takto reálně vykonávaná činnost odpovídá jejímu formálnímu vymezení. Jinak řečeno je třeba zhodnotit, co strany takového závazkového vztahu skutečně učinit chtěly a také co činily, nikoli jak tuto svoji aktivitu formálně deklarovaly.“ Celkově pak krajský soud ve vztahu k jednání JUDr. P. v souvislosti s činností daného sdružení uzavřel, že „jeho činnost považuje za sofistikované simulování podnikatelského vztahu a zastírání skutečného vztahu zaměstnavatelsko-zaměstnaneckého (tedy pracovněprávního). To zahrnuje mimo samotného

faktu výkonu činnosti na formálním základě smlouvy o sdružení důsledné vystupování žalobce ve smluvních vztazích jako „vedoucí sdružení podnikatelů“, snahu vyhovět ve věci zdaňování požadavkům na zdaňování příjmů dosažených v rámci smlouvy o sdružení, vykazování zasílání měsíčních odměn za práci jakožto poukazování záloh, a to ve smyslu požadavků zákona o pobytu cizinců apod. Ani tyto formální kroky však nemohly zahalit skutečnou materiální povahu pracovní činnosti cizinců a roli žalobce.“ Závěry, které krajský soud vyslovil v řízení vedeném pod sp. zn. 36 Ad 39/2014, následně ve své rozhodovací činnosti potvrdil také Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53.

32. V této souvislosti lze poukázat rovněž na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 4. 2018, č. j. 50 A 68/2017-29, kterým byla v obdobné věci jako v případě žalobce (žalobkyní byla členka stejného sdružení vykonávající obdobnou práci spočívající ve zpracování drůbeže v Modřicích) zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ.
33. Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že vzhledem k tomu, že s ním inspektorát práce žádné řízení nevedl a že se ani nenachází mezi osobami, kterým měl podle shora citovaného rozhodnutí oblastního inspektorátu práce JUDr. P. umožnit výkon nelegální práce, není možné, aby toto rozhodnutí bylo vztahováno na jeho osobu.
34. Soud konstatuje, že správní orgány nikdy netvrdily, že žalobce byl kontrolovanou osobou či účastníkem řízení vedeného u inspektorátu práce. Platí však, že správní orgán ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu může užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé (§ 50 odst. 1 správního řádu). V projednávané věci správní orgány užily podklady od jiného správního orgánu, což neodporuje normám správního práva. Správní orgány měly indicie, že na pracovišti, kde pracuje žalobce, byla správními orgány zjištěna nelegální práce cizinců a že tito cizinci vykonávali obdobnou práci za obdobných podmínek jako žalobce. Nehledě na povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, soud upozorňuje na to, že správní orgán je taktéž povinen zjistit všechny informace důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je bezesporu i zájem na tom, aby na území ČR nebyli zaměstnávání cizinci bez patřičného povolení. Jak k tomu uvedl Nejvyšší správní soud, „nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby přehlížely skutečnosti známé jim z úřední činnosti, popřípadě vyplývající z paralelně vedených správních řízení“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017-40). Není tedy překvapivé, že si správní orgány v nyní projednávaném řízení opatřily příslušná shora označená rozhodnutí ve věci nelegálního zaměstnávání cizinců v místě, kde pracuje žalobce. Na základě uvedeného správní orgány v souvislosti se žádostí žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vystavěly ucelený důkazní řetězec zakončený výsledkem žalobce, kterým bylo potvrzeno, že jím vykonávaná činnost není podnikáním, a to především kvůli absenci samostatnosti výkonu činnosti, což bylo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí podrobně popsáno. Nelze konstatovat, že by správní orgány přičítaly žalobci protiprávní chování třetí osoby. Pouze na základě

získaných důkazů dospěly k závěru, že v případě žalobce slouží účast ve sdružení podnikatelů, resp. ve společnosti, pouze k zastření výkonu závislé práce, kterou žalobce dle zjištění správních orgánů fakticky vykonává.

35. Pokud žalobce namítal, že hodnocení výkonu podnikatelské činnosti v rámci sdružení je v rozhodovací činnosti správního orgánu prvního stupně, resp. žalované, velmi rozkolísané, neboť v obdobných skutkových případech nebyla činnost v rámci sdružení podnikatelů správními orgány hodnocena jako závislá práce, ani této námitce krajský soud nepřisvědčil.
36. Soud předně připomíná, že správní orgány jsou v souladu se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu povinny dbát, aby při rozhodování skutkově shodných či obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tato zásada nastoluje pro podmínky veřejné správy požadavek vytváření ustálené rozhodovací praxe, jež by měla být měněna jen v odůvodněných případech.
37. Z obsahu rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, na něž žalobce odkazoval v žalobě (které sice nebyly k žalobě přiloženy, ale jejichž obsah je soudu znám z jiných řízení – např. z řízení vedeného pod sp. zn. 29 A 78/2017) vyplývá, že v případě rozhodnutí žalované ze dne 9. 6. 2016, č. j. MV-86533-13/SO-2012, stejně jako v případě rozhodnutí ze dne 4. 10. 2016, č. j. MV-31245-9/SO-2014, žalovaná přistoupila ke zrušení prvostupňového správního rozhodnutí z důvodu nenaplnění podmínek stanovených v § 68 odst. 3 správního řádu. Věc byla v obou případech vrácena správnímu orgánu prvního stupně z důvodu nedostatečnosti a nepřezkoumatelnosti závěrů ohledně členství účastníků řízení ve sdružení podnikatelů. Žalovaná se tedy v těchto rozhodnutích nevyjadřovala k meritu věci, proto nelze dospět k závěru, že by ve skutkově shodných případech rozhodla odlišně od nyní souzené věci. V rozhodnutí ze dne 20. 1. 2017, č. j. MV-149298-4/SO-2016, šlo o případ, kdy byla správním orgánem prvního stupně zamítnuta žádost cizince o vydání povolení k trvalému pobytu s odůvodněním, že cizinec narušil závažným způsobem veřejný pořádek, když v rozhodné době jako držitel živnostenského oprávnění vykonával po dobu 2 let nelegální práci, neplnil účel povolení k dlouhodobému pobytu a uvedl Českou republiku v omyl, protože při výslechu vypovídal o svém podnikání nepravdivě. Žalovaná zrušila prvostupňové rozhodnutí z důvodu nedostatečných skutkových zjištění. Jelikož v nyní projednávaném případě žalobce se jednalo o právně jinou věc (nešlo o řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a rovněž důvod zamítnutí žádosti byl jiný), a k vydání rozhodnutí došlo na rozdíl od citovaného rozhodnutí žalované až po nabytí právní moci rozhodnutí o správním deliktu JUDr. P., který umožnil výkon nelegální práce 23 cizincům na pracovišti v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s., ani v tomto případě nelze konstatovat, že by žalovaná rozhodla ve skutkově shodném případě odlišně.
38. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil soudu žádné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebo žalované, z něhož by vyplývalo, že ve skutkově obdobném případě bylo plnění účelu pobytu spočívající v činnosti vykonávané v areálu drůbežářských závodů v Modřicích pod vedením JUDr. P. v rámci sdružení podnikatelů hodnoceno odlišně než v případě žalobce, nelze přisvědčit jeho argumentaci, že „*hodnocení výkonu podnikatelské činnosti v rámci sdružení je do současnosti skutečností velmi rozkolísanou*“, resp. že závěr správních orgánů nebyl předvídatelný. V této souvislosti neobstojí ani odkaz žalobce na rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, kterým mělo být zastaveno řízení o přestupku podle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měl dopustit

pan S. M. Jednak se nejedná o stejný správní orgán a jednak předmětné rozhodnutí žalobce ani nepřiložil k žalobě. Soud tedy nemohl posoudit, zda se jednalo o obdobný případ jako v projednávané věci.

39. Nadto soud poznamenává, že vázat může správní orgán pouze správní praxe, která je zákonná. S otázkami, které žalobce nyní nadnáší, a které souvisí i s tím, jak by měly správní orgány v obdobných případech postupovat, se správní soudy ve výše citované judikatuře již vypořádávaly. Tato judikatura se také stala pro správní orgány „závaznou“ a nelze jim vytýkat, pokud např. v žalobcově případě následně postupují v souladu s ní (to se týká i argumentace žalobce, že právní úprava byla nejasná).
40. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že hodnocením činnosti žalobce správní orgány presumovaly spáchání přestupku, což je ve smyslu § 57 správního řádu nepřipustné. Soud je přesvědčen, že pod pravomoc orgánů k rozhodování o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu spadá nejen pravomoc zkoumat formální naplnění podmínek plnění účelu pobytu (zda je žalobce držitelem živnostenského oprávnění), ale i skutečný obsah vykonávané činnosti. Pokud tedy správní orgán prvního stupně zjistil, že činnost žalobce splňuje znaky závislé práce, jelikož vykonává činnost dle pokynů třetí osoby a ne dle vlastní vůle, v přesně ohraničeném čase, nikoli v místě podnikání, ale v areálu drůbežářských závodů v Modřicích, kdy soustavně vykonává jeden typ činnosti, která je součástí procesu zpracování drůbeže, měl nepochybně pravomoc tyto zjištěné skutečnosti v napadeném rozhodnutí zohlednit.
41. Žalobci lze přisvědčit v tom, že správnímu orgánu prvního stupně ani žalované nepřisluší rozhodovat v oblasti správního trestání a autoritativně postihovat nelegální práci, v daném případě však ani nebylo rozhodováno o přestupku spočívajícím v nelegální práci. Správní orgány sice nebyly kompetentní k rozhodnutí, zda došlo ke spáchání přestupku podle zákona o zaměstnanosti, jsou však orgánem plně kompetentním k učinění závěru, že žalobce vykonával práci bez povolení k zaměstnání. Pokud výkon práce bez povolení k zaměstnání, resp. bez zaměstnanecké karty současně naplňuje definici nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, nelze správním orgánům vytýkat, že tuto skutečnost uvedly v napadeném rozhodnutí.
42. Co se týče námítky, že hodnocení činnosti žalobce je v rozporu s rozhodnutími jiných orgánů veřejné moci (živnostenský úřad, správce daně, správa sociálního zabezpečení apod.), ze kterých jednoznačně plyne, že žalobce provozoval samostatnou výdělečnou činnost, soud konstatuje, že dle konstantní judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017-29), *„je smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přiblížit k tomu, zda cizinec tento jím deklarovaný účel náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplňuje účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je potom na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět.“* Zároveň je nezbytné, aby deklarovaný účel byl naplňován faktickou činností a nikoliv pouze formálně. Je-li tímto účelem například podnikání, nepostačí samotná skutečnost, že cizinec figuruje v obchodním rejstříku, podnikatelská činnost musí být aspoň převážně vykonávána (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81).

43. Krajský soud je toho názoru, že správní orgány v případě žalobce správně posoudily otázku faktického vykonávání samostatné výdělečné činnosti, když na základě provedeného dokazování dospěly k závěru, že tato podmínka splněna není. Pokud sám žalobce při výslechu popsal výdělečnou činnost tak, že ji nebylo možné vyhodnotit jako podnikatelskou činnost, ale jako závislou práci, a pokud správní orgány disponovaly též rozhodnutím oblastního inspektorátu práce o tom, že stejná činnost, kterou vykonává žalobce, byla vyhodnocena u jiných cizinců jako nelegální práce, nemohly správní orgány rozhodující ve věci dospět k jinému závěru, než že žalobce neplní účel povoleného pobytu. K plnění účelu pobytu nestačí uzavření smlouvy o sdružení ani formální vystupování v soukromoprávních i veřejnoprávních vztazích v postavení podnikatele (ať už jde o zápis do živnostenského rejstříku, placení daní či odvody záloh na důchodové pojištění), ale je nutné také podnikatelskou činnost fakticky vykonávat, což žalobce prokazatelně nečinil.
44. Ve zbývajících částech žaloby žalobce citoval, komentoval či parafrázoval značné množství rozsudků soudů, znění právních předpisů či odbornou literaturu, ovšem bez návaznosti na napadené rozhodnutí. Z tohoto důvodu se soud těmito tvrzeními blíže nezabýval.
45. V návaznosti na vše výše uvedené lze uzavřít, že žalobce v době rozhodování o žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, ale vykonával závislou práci, tedy neplnil účel povoleného pobytu. Výše zjištěný stav věci odpovídá důvodům neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle § 44a odst. 3, ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b), zákona o pobytu cizinců; a rovněž důvodům neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle ustanovení § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b), v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tedy nepochybily, pokud žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání zamítly, přičemž k tomuto závěru dospěly na základě skutkového stavu zjištěného v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

46. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. dubna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu